

Bestemmelserne i §§ 11 og 12, som tilsigter at gøre det lettere for Kommunerne at faa Skatten inddrevet i visse Tilfælde, har min Sympati. De kunde maaske uden Skade være gjorte endnu mere effektive, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og skal senere, naar Sagens første Behandling er sluttet, foreslaa Sagen henvist til et Udvalg.

Piper: Det foreliggende Lovforslags fleste Paragraffer, nemlig §§ 3—11, er i alt væsentligt Gentagelser af Bestemmelserne i den midlertidige Lov om Tillæg til de nugældende Regler for kommunal Beskatning, som vi vedtog for et Par Aar siden. Det er jo altid en uheldig og betænkelig Sag at foretage en saadan midlertidig Lovgivning, men naar Midlertidigheden bliver af saa lang Varighed, at man først sætter den til 2 Aar og dernæst forlænger den paa 2 Aar, taber Midlertidighedens Karakter sig i høj Grad. Man griber ved disse midlertidige Bestemmelser stærkt ind i hele den kommunale Beskatning, som burde være Genstand for en indgaaende og samlet Overvejelse, og dette er efter min Mening grumme uheldigt, særlig naar man nu fortsætter dermed.

Jeg har haft Lejlighed til adskillige Gange under Behandlingen af Lovforslag, der berørte den mellemkommunale Beskatning, at fremsætte mine Anskuelser om denne Sag. Der har i de senere Aar været en stærk Bestræbelse oppe hos en Del Kommuner for at udvide deres Indtægtsfelt, jeg maa maaske sige udvide det ud over dets rimelige Grænser; og saaledes som disse midlertidige Regler er formulerede, gaar de ogsaa ud over det rimelige Grænser. De søger at begunstige Erhvervskommunen paa Opholdskommunens Bekostning, og noget saadant er ganske urigtigt. Det er Opholdskommunen, der har alle Forpligtelser overfor den paagældende Skatteyder, og derfor bør man søge at skifte Vind og Sol lige, men det sker ikke ved disse Regler. Dette Standpunkt blev hævdet af mig, da vi sidst havde den midlertidige Lov til Behandling, men de, der stod sammen med mig, tabte jo Slaget og blev overstemt ved den endelige Afgørelse. Man maatte dog fra anden Side indrømme, at det, vi fremførte, var begrundet, og en Indrømmelse laa der ogsaa i den Imødekommenhed, der blev vist ved, at man unddrog en vis Del af Indtægtsbeløb fra den mellemkommunale Beskat-

ning. Dette Beløb var oprindeligt foreslaaet en Del lavere, men blev sat til 3 500 Kr., et Beløb, som i øvrigt den Gang heller ikke var rimeligt. Det burde have været i alt Fald 5 000 Kr., for, jeg vil ikke sige at afbalancere Uretfærdigheden, men for dog at bøde noget paa den. I administrativ Henseende er det en overordentlig Fordel, at man ikke i Kommunerne faar saa mange mellemkommunale Beskatninger at tumle med, som man faar, naar der ikke findes en saadan Begrænsning. Nu tilsigtes det at lade denne midlertidige Lovgivning gælde for endnu to Aar, saaledes at Fradragsbeløbet bliver det samme, nemlig 3 500 Kr. Men de øvrige Skatteforhold har jo i høj Grad forskudt sig siden den Gang, og vi har ogsaa set, at den højtærede Minister med Hensyn til alle Love, der vedrører Ydelser fra Statskassen eller statsunderstøttede Kasser, har fremsat Forslag om at forhøje de gældende Indtægtsgrænser. Noget lignende mener jeg bør ske her, hvis man gaar til denne midlertidige Forlængelse. I øvrigt mener jeg, at en midlertidig Forlængelse højst burde udstrække sig over et Aar.

Til Lovforslaget er i Folketinget føjet en ny § 2. Jeg kan ganske dele de Betragtninger, den ærede første Taler fremsatte om denne Paragraf. Den trænger under alle Omstændigheder til en mere klar Affattelse, end den nu har.

Endelig er der Lovforslagets § 1. Denne Del af Lovforslaget har jo i og for sig ikke noget at gøre med hele det øvrige Lovforslag. Den vedrører ikke den mellemkommunale Beskatning, men den almindelige kommunale Beskatning. Den angaar de Regler, der er givne i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903, ved hvilken der fastsloges bestemte Rammer og en bestemt Begrænsning for Kommunens Myndighed til Paaligning. Det var, kan man gerne sige, et af Kardinalpunkterne paa det Tidspunkt i hele den Skattelovsforhandling, der da fandt Sted, at naar man gik til de nye Skattelove med de Selvangivelser, som fulgte med den Gang helt nye Indkomstskattelov, maatte man paa den anden Side værges Skatteyderne mod Overgreb fra Kommunalbestyrelsernes eller Ligningsmyndighedernes Side, og derfor var det, man i § 7 indførte bestemte Regler for Paaligningen. Disse Regler har jo ogsaa vist sig ikke at kunne holde Trit med Tidens økonomiske Udvikling, og derfor kan vi vist fra alle Sider være enige om, at der trænges til en Ændring. Der er da